

« De moeders gaan, maar sterven niet,
zij leven naar zij geven ;
zolang men moeders kinderen ziet,
zolang zal moeder leven ».

Ons gebed geleide op haar tocht naar
het Eeuwig Vaderhuis

MEVROUW

JULIA DE LANGE

echtgenote van de Heer
ALBERT TRONQUO

geboren te Zegelsem op 21 maart 1914 en zachtjes in de Heer ontslapen in de kliniek der Zusters van Barmhartigheid te Ronse op 23 oktober 1982, gesterkt door het Sakrament van de zieken en de Apostolische Zegen.

Lid van de bond der gepensioneerden.
Lid van de K.V.L.V.

**De families DE LANGE, DE BOCK,
TRONQUO en ASSEZ,**

danken U voor de blijken van deelneming
in gebed en rouw.

Er zijn van die gebeurtenissen in het leven waarvoor wij mensen sprakeloos staan, waarvan wij de diepe zin en het waarom niet kunnen achterhalen. Waarom moest deze goede moeder zoveel lijden en zo vroeg sterven ? Als gelovige mensen vertrouwen we erop dat God alles ten beste keert en dat de dood niet het einde is van alles, maar het begin van een nieuw, eeuwig leven bij God.

« Bidden, werken en beminnen », dit was de inhoud van dit mooie leven. Haar bidden was oprecht, gemeend, uit het diepst van haar hart. Trouw kon men haar iedere week de kerk zien betreden om er vroom te bidden tot haar Heer en haar hemelse Moeder.

Werken en zorgen van de vroege morgen tot de late avond opdat al haar huisgenoten het goed zouden hebben : dat was haar levensideaal. Met haar trouwe echtgenoot heeft zij haar kroostrijk gezin groot gebracht en opgevoed.

Nu zij het stilaan wat gemakkelijker zou kunnen aandoen is plots een verraderlijke slepende ziekte haar stralende gezondheid komen ondermijnen. Geduldig en voorbeeldig heeft zij haar lijden aanvaard en gedragen. In haar lijden was zij « de Man van Smarten » dicht nabij. Bewust tot de laatste dag is zij rustig en gelaten gestorven.

Beste echtgenote en moeder, uw kinderen danken u van harte voor uw liefde en uw toewijding. Rust nu zacht in Gods Liefde.